

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2011. év október hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Sátoraljaújhelyi Városi Bíróság B.31/1998/25. számú, valamint a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 3.Bf.1090/2000/16. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem terjeszthet elő.

I n d o k o l á s:

A Sátoraljaújhelyi Városi Bíróság a 2000. május 2. napján kelt B.31/1998/25. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki 3 rendbeli jelentős kárt okozó csalás büntetében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pontja], valamint 2 rendbeli csalás büntetében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pontja], és ezért halmazati büntetésül két év hat hónapi börtönbüntetésre és két évi közügyektől eltiltásra ítélte, a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Az ítéleti tényállás lényege a következő:

- A terhelt péküzemet kívánt létesíteni, és további vállalkozásokat

is tervbe vett, azonban mindehhez tőkével nem rendelkezett. Ismerősétől, N.G.-től kölcsönt vett fel; az 1992. június 28-án kelt kölcsönszerződés szerint N.G. 4.440.000 forintot adott kölcsön a terheltnek azzal, hogy azt hat hónap elteltével visszafizeti. A kölcsönhöz három ingatlan szolgált fedezetül: 1. alatti lakóház, amely fele részben a terhelt, fele részben gyermekei tulajdonát képezte, és amelyre azon túl, hogy földhasználati joggal is terhelt volt, a bírósági végrehajtó 2000. július 28. napjáig 3.000.000 forint erejéig végrehajtási jogot jegyeztetett be; a 2. alatti telek, amely a terhelt tulajdonában állt, és amelyre az OTP 1990. június 11. napján 500.000 forint és járulékai erejéig elidegenítési és terhelési tilalmat, a bírósági végrehajtó 2000. június 28. napig 3.000.000 forint erejéig végrehajtási jogot jegyeztetett be; valamint a 3. sz. ingatlan, amely a terhelt gyermekének a tulajdona volt. A 2. alatti ingatlan N.G.-nek bemutatott tulajdoni lapján az OTP jelzálogjoga nem volt feltüntetve. A kölcsönszerződés alapján N.G. javára 4.440.000 forint erejéig 1992. július 21. napján mindhárom ingatlanra jelzálogjogot jegyezték be.

A terhelt a vállalkozásokat nem indította be, és a kölcsönt a hat hónap lejártá után nem fizette vissza.

1993. januárjában a terhelt megállapodott N.G.-vel, hogy a kölcsön fejében mindhárom ingatlanra adásvételi szerződést kötnek. 1993. január 28-án került sor a kézzel írott adásvételi szerződés aláírására; a nem a kizárólag a terhelt tulajdonát képező ingatlanokra vonatkozóan azon a terhelt gyermekeinek aláírása, illetve hozzájáruló nyilatkozata nem szerepelt. A terhelt egyben visszavásárlási jogot kötött ki az ingatlanokra 1993. március 3. napjáig, és egyidejűleg kölcsön összegéből visszafizetett 1.000.000 forintot.

Miután a terhelt továbbra sem teljesített, 1993. március 1. napján újabb adásvételi szerződés megkötésére került sor a terhelt és N.G. sértett között, amelyet már írógéppel írtak. Ebben hat hónapi visszavásárlási határidőt kötöttek ki azzal, hogy amennyiben a visszavásárlásra nem kerül sor, ennek leteltével a terhelt hozzájárulását adja N.G. tulajdonjogának bejegyzéséhez. A terhelt tartozásának összegét - a kamatterhekkel megnövelve - 5.550.000 forintban jelölték meg. A terhelt a nem a kizárólagos tulajdonában álló ingatlanokra vonatkozóan már beszerezte gyermekei hozzájáruló nyilatkozatát, és a szerződést ők is aláírták.

A hat hónapi határidő lejártakor a terhelt írásban hozzájárult N.G. tulajdonjogának bejegyzéséhez, egyben úgy nyilatkozott, hogy az ingatlanokon nincs teher, és vállalta, hogy 1993. október 15. napjáig azokat nem is terheli meg.

Miután a terhelt továbbra sem teljesített, N.G. az adásvételi szerződést 1994. január 7. napján tulajdonjogának bejegyzése érdekében benyújtotta a Földhivatalhoz, ahol közölték vele, hogy az ingatlanokra külön-külön kell szerződést kötniük, és ekkor értesült arról is, hogy a 2. sz. ingatlanon az OTP-nek jelzálogjoga van.

A sértett elkészítette a három ingatlanra külön-külön az adásvételi szerződést és elküldte a terheltnek, aki azt aláírva juttatta vissza.

A sértett megkísérelte a tulajdonába került 1. sz. alatti ingatlant birtokba venni, sikertelenül.

A terhelt a sértettnek 3.440.000 forint kárt okozott, őt a kölcsön felvételekor tévedésbe ejtve, majd a kölcsön visszafizetése és a fedezetek megléte kapcsán tévedésben tartva. (Ítéleti tényállás 2. pontja.)

- 1993. januárjában a terhelt B.G.-től is kölcsönt vett fel, és fedezetül azt a három ingatlant ajánlotta fel, amelyeket már fedezetként N.G. is lekötött, elhallgatva, hogy azokat jelzálogjog terheli. B.G. sértett 4.480.000 forint kölcsönt folyósított a terheltnek, aki ennek fejében adásvételi szerződésben az előző ingatlanokat eladta a sértettnek 1993. január 28. napján, azaz ugyanazon a napon, amikor az azonos tartalmú szerződést N.G. sértettel is megkötötte. Ebben ugyancsak visszavásárlási jogot kötött ki, ennek határideje 1993. február 28. napja volt.

A terhelt a sértettet a kölcsön felvételekor tévedésbe ejtette, később a kölcsön visszafizetése kapcsán tévedésben tartotta, nem rendelkezve sem olyan ingó vagyonnal, sem olyan tehermentes ingatlannal, illetve saját tőkével, amely a kölcsönt fedezte volna.

A terhelt további 2.240.000 forint kölcsönt is felvett B. G. sértettől, aminek a terhelt ismerőseinek, B.Gy.-nak budapesti ingatlana szolgált fedezetül. Az előzővel azonos időpontban, 1993. január 28-án kötött a kölcsön fejében egy adás-vételi szerződést a két sértett B. Gy. családi házára, amelyen a vételár a kölcsönnek megfelelő összegben, 2.240.000 forintban szerepelt, és amelyben visszavásárlási jogot kötött ki B.Gy. sértett. B.Gy. sértett a szerződést azért kötötte meg a terhelt kérésére, mert a terhelt őt úgy tájékoztatta, hogy a kölcsön visszafizetéséhez megfelelő és tehermentes ingatlanvagyonnal rendelkezik.

A terhelt B.Gy. sértettet tévedésbe ejtette a fedezetek kapcsán, így a sértett nem juthatott volna hozzá a pénzéhez. A terhelt ígérete ellenére a 2.240.000 forintot nem fizette meg B.Gy.-nak. (Ítéleti tényállás 3. pontja.)

Emellett ugyan az ítélet indokolásában, de tényként rögzítette a bíróság azt is, hogy B.G. a tulajdonjogát az ingatlanra bejegyeztette (első fokú ítélet 8. oldal utolsó bekezdés).

- A terhelt 1993. június 12-én a BBM Igazgatóságától 1.500.000 forintot igényelt rövid lejáratú hitelként. A hitel fedezetéül a 1. alatti ingatlant ajánlotta fel, azzal, hogy az tehermentes és mással szemben kölcsöntartozása nincs.

A valótlan adatokra figyelemmel a terhelt 1.500.000 forint kölcsönt kapott a banktól 1993. augusztus 16-i visszafizetési határidővel. A bank a kölcsön fejében a terhelt által megjelölt ingatlanra a közöttük létrejött szerződés alapján megkísérelt jelzálogjogot bejegyeztetni, eredménytelenül, miután az ingatlanra időközben N.G. tulajdonjogát bejegyezték.

A terhelt a BB.-t a kölcsön felvételekor tévedésbe ejtette, és ezzel neki 1.500.000 forint kárt okozott. (Ítéleti tényállás 4. pontja.)

- 1992. áprilisában a terhelt betéti társaságot alapított O.Bt. néven. A bt. nevében a BKB.-tól 1.200.000 forint kölcsönt igényelt, a hitel fedezetéül a 3. alatti ingatlant ajánlva fel, és ahhoz csatolva Sz.T. nyilatkozatát, amely szerint az tehermentes.

A valótlan tartalmú nyilatkozat alapján a bank 1993. február 3. napján kölcsönszerződést kötött a terhelttel, amely alapján 1.200.000 forint kölcsönt nyújtott neki azzal, hogy azt a terhelt 1993. november 30. napjáig köteles visszafizetni.

A bank jelzálogjog bejegyzése iránti kérelmét a földhivatal visszautasította azzal, hogy az ingatlan időközben N.G. tulajdonába került. A későbbiekben azonban N.G. tulajdonjogát törölték, mivel a KB bejegyzési kérelme előbb érkezett. Miután a terhelt a kölcsönt többszöri ígérete ellenére nem fizette vissza, a bank végrehajtási eljárást kezdeményezett, eredménytelenül, miután a kérdéses ingatlan nem volt a terhelt tulajdona.

A terhelt a KB.-t tévedésbe ejtette és a visszafizetést illetően folyamatosan tévedésben tartotta, és ezzel 1.220.000 forint kárt okozott. (Ítéleti tényállás 5. pontja.)

A terhelt összes tartozása 13.860.000 forint volt, amelyből csak 1.000.000 forintot fizetett vissza.

Az első fokú határozatot az ellene bejelentett fellebbezések folytán másodfokon eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság felülbírált, és azt a 2001. február 6. napján kelt

3.Bf.1090/2000/16. számú ítéletével megváltoztatva a terheltet a N.G. sérelmére elkövetett és jelentős kárt okozó csalás büntetteként értékelt bűncselekmény vádja (tényállás 2. pontja) alól felmentette, a KB sérelmére elkövetett és csalás büntetteként értékelt bűncselekmény kapcsán (tényállás 5. pontja) az ítéleti rendelkezést hatályon kívül helyezte és e cselekmény miatt a büntetőeljárást megszüntette, míg a BB sérelmére elkövetett cselekményt (tényállás 4. pontja) jelentős kárt okozó csalás büntettének minősítette, a terhelt halmazati büntetését egy év nyolc hónapra enyhítette, emellett N.G. polgári jogi igényét elutasította; egyebekben az első fokú döntést helybenhagyta.

A tényállást kiegészítve megállapította, hogy a terhelt a Stuller úti ingatlanra korábban magánszemélytől 2,5 millió forint, az OTP-től 500.000 forint kölcsönt vett fel. Miután nem fizetett, a magánszemélytől felvett kölcsön és járulékai fejében 3.000.000 forint erejéig végrehajtási jogot jegyeztek be a 2. és 1. alatti ingatlanra. Miután ezt a kölcsönt a N.G.-től felvett kölcsönből a terhelt visszafizette, a végrehajtási jogot 1992. július 28-án törölték. Emellett azt azzal helyesbítette, hogy a KB.-kal a terhelt helyesen 1993. március 2. napján kötött szerződést.

A B.Gy. sérelmére elkövetett bűncselekmény tényállását pedig megerősítette azzal, hogy a terhelt anyagi helyzetét illetően megtévesztette a sértettet; nem tett említést arról, hogy másoknak is tartozik, emellett a kölcsön felvételekor már teljesen eladósodott, és megfelelő jövedelemmel sem rendelkezett a kölcsön visszafizetéséhez.

* * *

A jogerős határozat ellen a terhelt védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontjára alapozva.

Az indítványozó álláspontja szerint az eljáró bíróságok a büntetőjog szabályait megsértve állapították meg a terhelt bűnösségét az első fokú ítélet tényállásának 1. pontjában írt cselekményben, miután az nem tartalmaz konkrét elkövetési magatartást, konkrét sértettet és kárt sem; ezért e cselekmény kapcsán a terhelt felmentésének van helye.

A B.Gy.-t és B.G.-t érintő, a tényállás 3. pontjában írt cselekmény kapcsán a védő azt vitatta, hogy a B.Gy. sértett megtévesztésére sor került volna akkor, amikor hozzájárult a tulajdonát képező ingatlan fedezetként történő szerepeltetéséhez, így - megítélése szerint - e sértett sérelmére nem követett el bűncselekményt a terhelt. A sértett ugyanis pontosan tudta, hogy az ingatlanát érintő adás-vételi szerződés milyen célt szolgál, e tekintetben tehát tévedésben nem lehetett. Az pedig, hogy őt a terhelt az egyéb

ügyleteiről milyen mértékben és módon tájékoztatta, a tényállás szempontjából relevanciával nem bír; az ítéletben írtak alapján polgári jogi jogvitáról van szó csupán.

A BB sérelmére elkövetett, a tényállás 4. pontjában írt bűncselekmény minősítése pedig álláspontja szerint törvénysértő; a Btk. 2. §-ának alkalmazásával a másodfokon eljáró bíróságnak a cselekmény elbírálásakor hatályos törvény szerint kellett volna eljárnia, miután a bűncselekmény elkövetésekor hatályos rendelkezésekhez képest az kedvezőbb elbírálást eredményezett volna a terheltre nézve.

Ezért a megtámadott határozatok megváltoztatására és elsősorban a védenő valamennyi, terheltre megállapított bűncselekmény vádja alóli felmentésére, másodsorban - eljárási szabálysértés megállapítása esetén - a jogerős határozatok hatályon kívül helyezésére és az első fokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt.

A Legfőbb Ügyészség írásbeli nyilatkozatában a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta.

A tényállás 1. pontjában írtak kapcsán arra utalt, hogy az nem egy bűncselekmény leírását tartalmazza, így abban nem is volt szükség konkrét sértett, illetve kár feltüntetésére.

A B.Gy. és B.G. sérelmére elkövetett, a tényállás 3. pontjában rögzített cselekmény kapcsán álláspontja szerint a védő a törvényi tilalom ellenére az irányadó tényállást támadta, így ebben a körben a felülvizsgálat kizárt.

A tényállás 4. pontja szerinti, a BB sérelmére elkövetett bűncselekmény kapcsán pedig az indítványt alaptalannak és a minősítést törvényesnek tartotta; érvei szerint annak ellenére, hogy az elkövetéskor hatályos Btk. alapján a terhelt cselekménye súlyosabban minősül, az elbíráláskor hatályos törvényi rendelkezések összességükben nem eredményeztek kedvezőbb elbírálást a terheltre nézve.

Ezért a megtámadott határozatok hatályban tartására tett indítványt (BF.2283/2011.).

A Legfelsőbb Bíróság nyilvános ülésén a védő a felülvizsgálati indítványt indokainál fogva fenntartotta.

A legfőbb ügyész képviselője változatlanul a támadott határozatok hatályukban történő fenntartását indítványozta. Ugyanakkor észrevételezte, hogy a másodfokú bíróság a tényállás 5. pontjában írt cselekmény kapcsán anyagi jogi jogsértéssel szüntette meg a büntető eljárást, mivel az elkövetés idején hatályos törvényt alkalmazta, aszerint pedig a KB sérelmére megvalósított bűncselekmény - hasonlóan a BB sérelmére elkövetett cselekményhez - helyesen jelentős kárt okozó csalás büntettének [Btk. 318. § (1) és

(5) bekezdés a) pont] minősült. E cselekmény büntetési tétele az elkövetéskor egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés volt, így a cselekmény elkövetésétől (1993. február 2.) a terhelt gyanúsítottkénti kihallgatásáig (1997. december 1.) a büntetési tétel felső határának megfelelő elévülési idő, azaz öt év /Btk. 33. § (1) bek. b) pont/ még nem telt el.

Kitért arra is, hogy a törvénysértés erre vonatkozó felülvizsgálati indítvány hiányában a felülvizsgálat keretében nem orvosolható.

A terhelt a nyilvános ülésen a védőhöz csatlakozva szintén a felmentését kérte.

* * *

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 423. § (4) bekezdésére tekintettel a megtámadott határozatot az indítványban megjelölt okok alapján, emellett a 416. § (1) bekezdés c) pontjában felsorolt - feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező - esetleges eljárási szabálysértésekre figyelemmel vizsgálta felül.

Ez utóbbit az is indokolta, hogy az indítvány hatályon kívül helyezésre is irányult, és bár konkrét eljárási szabálysértésre nem utalt, ebből mégis erre lehetett következtetni.

A felülvizsgálat során a Be. 416. § (1) bekezdésének c) pontjában felsorolt, a Be. 373. §-a (1) bekezdésének I. b) és c) pontjában, valamint II-IV. pontjának valamelyikében meghatározott eljárási szabályszegést a Legfelsőbb Bíróság nem észlelt, ezért az ítéletek hatályon kívül helyezésére nem volt ok.

Nem vizsgálta ugyanakkor a Legfelsőbb Bíróság a megtámadott határozatok felmentő, illetve az eljárást megszüntető rendelkezéseit, miután a terhelt terhére felülvizsgálati indítványt nem nyújtottak be.

A Be. 416. § (1) bekezdésének - felülvizsgálati indítványban felhívott - a) pontja szerint felülvizsgálati ok, ha a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével került sor a terhelt bűnösségének megállapítására.

Ahogy arra az indítványozó is utalt, a tényállás 1. pontja valóban nem tartalmaz olyan tényállási adatokat, amelyek megfelelnek valamely bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek. Azonban sem az első, sem a másodfokon eljáró bíróság nem állapította meg a terhelt bűnösségét e tényállási pontban írtak alapján. Az első fokú bíróság a tényállás 2., 3., 4. és 5. pontjában leírt cselekményeket - mégpedig a 2) pontban a N.G., a 3) pontban B.G. és B.Gy. sértettek sérelmére, míg a 4) pontban a BB és az 5) pontban a BKB sérelmére elkövetett cselekményeket - minősítette bűncselekményeknek és ezekben állapította meg a terhelt bűnösségét;

az 1. pontban csupán előzményi, illetve a terhelt vagyoni helyzetét jellemző adatokat rögzített. Így e tényállási pont kapcsán felmentő rendelkezés meghozatala sem lehetséges.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás kötelezően irányadó, e tényállás a felülvizsgálati indítványban nem támadható.

A védő akkor, amikor az ítéleti tényállás 3. pontja szerinti cselekmény kapcsán arra hivatkozott, hogy B. Gy. nem lehetett tévedésben a szerződéskötés során, lényegében az irányadó tényállást támadta; aszerint ugyanis a terhelt azzal ejtette tévedésbe a sértettet, hogy úgy tájékoztatta: a kölcsön visszafizetésére megfelelő fedezettel rendelkezik, csupán azért van szükség az ő ingatlanára, mert a hitelező csak akkor nyújt kölcsönt, ha annak fedezetéül egy b.-i ingatlan szolgál.

Ezért a felülvizsgálat során az indítvány ezen részével a Legfelsőbb Bíróság érdemben nem foglalkozott, mert az a törvényben kizárt volt.

Ugyan a felülvizsgálati indítvány jogalapjaként az indítványozó csak a Be. 416. § (1) bekezdésének a) pontját jelölte meg, a tényállás 4. pontjában írt cselekmény kapcsán azonban indítványát nem erre alapozta; arra hivatkozott, hogy a Btk. 2. §-ának sérelmével a megyei bíróság a cselekményt törvénysértően minősítette.

Miután a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja szerint felülvizsgálatnak van helye akkor is, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése vagy a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, az indítvány tartalmából kiindulva a Legfelsőbb Bíróság e cselekmény kapcsán is felülvizsgálta a megtámadott határozatokat.

A Btk. 2. §-a szerint a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban levő törvény szerint kell elbírálni; a cselekmény elbírálásakor hatályos törvény alkalmazásának csak akkor van helye, ha az elkövetőre kedvezőbb elbírálást eredményez.

A Btké. elkövetéskor hatályos 27/A. §-ának (1) bekezdése szerint a csalással [318. § (5) bek. a) pont] okozott kár akkor minősült jelentősnek, ha az egymillió forintot meghaladta. A másodfokú határozat meghozatalakor, azaz az elbíráláskor pedig a Btk. 138/A. § c) pontjának rendelkezése szerint a kár akkor volt jelentős, ha a kétmillió forintot meghaladta, de az ötvenmillió forintot nem.

Az utóbbi rendelkezés alapján a BB sérelmére elkövetett bűncselekmény valóban nem minősült volna jelentős kárt okozónak; az

emiatt mint nagyobb kárt okozó csalás büntette miatt a 318. § (4) bekezdés a) pontja szerint kiszabható büntetés immár nem egy évtől öt évig, hanem három évig terjedő szabadságvesztés volt.

Azonban a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja szerinti felülvizsgálatnak az is feltétele, hogy a téves minősítés, vagy a büntetőjog más szabályának megsértése miatt a bíróság által kiszabott büntetés törvénysértő legyen.

A 2000. március 1. napján hatályba lépett 1999. évi CXX. törvény 83. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke volt az irányadó, a középértéket akként kellett megállapítani, hogy a büntetési tétel alsó határához a felső és az alsó határ közötti különbség felét kellett hozzáadni.

Emellett a 85. § - ugyancsak az elbíráláskor hatályos - (3) bekezdése szerint akkor, ha a bűnhalmazatban levő bűncselekmények közül a törvény legalább kettőre határozott ideig tartó szabadságvesztést rendelt, a (2) bekezdés szerinti büntetési tétel felső határa - vagyis a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül a legsúlyosabbnak a felső határa - a felével emelkedett, de az nem érhetette el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát. A terhelte esetében a 85. § (2) bekezdés szerinti felső határ a tényállás 3. pontjában rögzített bűncselekmények miatt öt évi szabadságvesztés volt; azaz a másodfokú határozat meghozatalakor irányadó halmazati büntetés a terhelttel szemben egy évtől hét és fél évig terjedő szabadságvesztés volt.

A 85. §-nak az elkövetés idején hatályos (3) bekezdése szerint a legsúlyosabb bűncselekmény felső határának a megemlése csupán lehetőség volt, annak alkalmazását a törvény a bíró mérlegelésére bízta. Az elbíráláskor hatályos rendelkezés azonban már kötelezően előírta a felső határ felével történő emelkedését, ami további egyértelmű szigorítást jelentett.

A fentiekre is figyelemmel a terhelttel szemben kiszabott halmazati büntetés, azaz az egy év nyolc hó szabadságvesztés az elkövetés idején, de az elbíráláskor irányadó büntetési tételek alapján is tételkereteken belüli; az a középértéket meg sem közelíti, tehát amennyiben a másodfokú bíróság az elbírálás idején irányadó szabályokat alkalmazza, azok alapján sem tekinthető a kiszabott büntetés törvénysértően súlyosnak.

Ezért a felülvizsgálati indítvány e tekintetben sem megalapozott.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján hatályukban fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja.

Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a 418. § (3) bekezdésén alapul, azzal, hogy az abban szereplő feltételek esetén a Be. 421. § (3) bekezdésére figyelemmel a bíróság az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2011. október 18.

Dr. Mészár Róza s. k. a tanács elnöke, Dr. Horváth Ibolya s. k.
előadó bíró, Dr. Belegi József s. k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bírósági tisztviselő
MTné